

KIKKERS KUSSEN

scenario voor een meespeeltheaterstuk

door **Collectief Anonymus**

op basis van het gelijknamige boek van **Guy Didelez**

Kikkers kussen is een scenario voor een « meespeel verteltheaterstuk » dat door één iemand gebracht kan worden, bijvoorbeeld de juf, en waarin de kinderen van zes tot tien jaar een actieve rol krijgen toebedeeld. Het verhaal is gebaseerd op het kinderboek **De Kikkerkus**, van **Guy Didelez**, waarin het sprookje van de prinses die een tot kikker betoverde prins kust danig op zijn kop wordt gezet.

Hoe voelt een prins zich, die in een gouden kooi wordt grootgebracht? Is hij jaloers op de kikkers die hele dagen in de vijver spelen, ongegeneerd kwaken of een lekker tukje doen in het zonnetje? Wil hij soms kikker worden? Moet hij dan ook een kikker kussen? Het verhaal over de jonge prins Florian die koning moet worden, maar daar niks voor voelt, is tegelijk grappig en ontroerend. Het meespeelscenario is van de hand van auteur en theatermaker

De verteller komt op, gaat zitten op een stoel bij een leeslamp en leest voor uit een groot, dik en oud boek (genre sprookjesboek) waar eventueel ook illustraties in staan.

Vertellend/voorlezend:

Er was eens... In een heel klein landje niet zo ver hier vandaan een heel gewone jongen die Florian heette.

Florian was de prins van dat kleine landje. Tsjja, zijn vader was nu eenmaal koning Adriaan en zijn moeder koningin Adrienne, dus moest Florian wel de prins wezen. Maar Florian voelde zich helemaal geen prins. Nee hoor, hij voelde zich gewoon een heel gewone jongen.

Koningin Adrienne, de moeder van Florian, was een tijdje geleden gestorven en daar hadden Florian en zijn vader veel verdriet om gehad. En eigenlijk waren ze daar nu nog altijd verdrietig om.

Koning Adriaan had de opvoeding van zijn zoon, prins Florian, toevertrouwd aan Leonard. Hij was niet zomaar de eerste minister van dat kleine landje, nee... hij was de àllereerste minister!

Deze Leonard vertelde Florian nu wat hij moest doen en laten, en hoe hij dat moest doen en laten. Want Florian was nu eenmaal een prinsje, en prinsjes gedragen zich niet zoals gewone mensen, ze spreken ook niet zoals gewone mensen en hun kleren lijken al helemaal niet op die van gewone mensen.

Spelend + de kinderen laten reageren/ antwoorden geven:

Dat is toch zo, nietwaar?

Hoe spreken we een prins aan? ("Prinselijke doorluchtigheid...") En hoe spreekt een prins ons, gewone mensen, aan?

Prinsen of prinsessen spelen niet! Prinsen en prinsessen gedragen zich als prinsen en prinsessen! Dat zei Leonard ook altijd.

Maar hoe gedragen prinsen en prinsessen zich dan? Hoe lopen ze bijvoorbeeld? ("Ze lopen niet, ze schrijden..." - voorspelen en inoefenen met enkele kandidaat prinsen -en prinsessen).

Prinsen en prinsessen moeten opvallen! Ze zijn nu eenmaal geboren om in de kijker te lopen. Maar hoe vallen ze dan op?

Prinsen en prinsessen moeten altijd met hun rechterbeen uit bed stappen, hebben jullie ook een idee waarom? (Zij mogen geen ochtendhumeur hebben.)

En ten slotte dragen prinsen en prinsessen ook heel speciale kleren. Wat zouden ze wel en wat zouden ze niet kunnen dragen?

Vertellend/voorlezend:

Maar goed, Florian wilde dus geen prins zijn. Hij wilde spreken als een gewone jongen en aangesproken worden als een gewone jongen, hij wilde niet schrijden maar lopen en als hij zin had om met zijn linkerbeen uit bed te stappen, dan stapte hij toch wel met zijn linkerbeen uit bed, zeker? En van het soort kleren dat ze hem als prins wilden laten dragen, hield hij ook al niet.

Bovendien wilde Florian vooral kunnen spelen, net als een gewone jongen, met een gewoon meisje, zoals Annabel. Dat was de dochter van de kokkin van het koninklijk paleis. Maar spelen, dat mocht niet van de allereerste minister Leonard. Prinsen speelden immers niet, want dan werden hun schoenen vuil, kwamen er valse plooien in hun broek of kregen ze een verkoudheid. En hebben jullie al ooit een prins horen niezen of in zijn zakdoek zien snotteren? Nee toch!

Op een keer organiseerden Annabel en Florian bij de kikkerpoel in de tuin van het koninklijk paleis een kikkerkoers.

Spelend + de kinderen laten reageren/antwoord geven:

Hebben jullie al ooit een kikkerkoers georganiseerd?

Kikkerkoers organiseren met twee kandidaten - jongen/meisje. Zelf voorspelen hoe een kikker zich beweegt, hen corrigeren, laten kwaken, enzovoort.

Vertellend/ voorlezend:

Allereerste minister Leonard was razend toen hij erachter kwam wat Florian en Annabel uitgespookt hadden. Een kikkerkoers organiseren! Hoe kwamen ze erbij? Prinsen waren geen kikkers! Prinsen organiseerden geen kikkerkoersen!

Weten jullie wat die afschuwelijke allereerste minister Leonard toen deed? Nee?

Wel... Hij gaf Annabels moeder, de kokkin van het koninklijk paleis, haar ontslag... en hij stuurde haar met haar dochter weg, heel ver weg van het koninklijk paleis.

Annabel vond dat verschrikkelijk en prins Florian vond dat al even verschrikkelijk, want Annabel was een aardige meid... en zijn enige speelkameraadje in dat grote lege koninklijke paleis.

En haar moeder kon zo lekker koken. Ze maakte altijd zijn lievelingsgerechten klaar!

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Hebben jullie dat ook, lievelingsgerechten?

Hebben jullie er een idee van wat het lievelingsgerecht van prins Florian was?

Een top vijf van lievelingsgerechten houden.

Prinsen kunnen natuurlijk niet zomaar hun lievelingsgerechten eten. Die moeten altijd aanschuiven aan banketten en buffetten... Wat zouden prinsen zoal eten? En hoé eten ze dan? Met gewone vorken en messen of met een gouden bestek of...? Hoe gaan ze aan tafel zitten? (Etiquette!)

Voorlezend/ vertellend:

Toen prins Florian hoorde die afschuwelijke allereerste minister Leonard de lieve kokkin van het koninklijk paleis én zijn enige speelkameraadje had weggestuurd, ging hij in hongerstaking. Dat viel hem niet zo moeilijk, want hij hield toch al niet van al die koninklijke banketten en buffetten... Maar toen gebeurde er iets dat nog veel erger was. Op een kwaai dag kreeg prins Florian bezoek van allereerste minister Leonard en die sprak hem aan als volgt: "Zijne Prinselijke Doorluchtigheid, ik heb goed nieuws en ik heb slecht nieuws. Wat wil u het eerste horen?"

"Doe mij maar eerst het slechte nieuws," zei prins Florian.

"Het slechte nieuws is dat Zijne Doorluchtige Hoogheid uw Vader de Koning vanmorgen schielijk overleden is ten gevolge van een vliegtuigongeval. Het goede nieuws is dat Uwe Prinselijke Doorluchtigheid dus onze volgende Zijne Majesteit wordt. Koning Adriaan is dood, leve koning Florian!"

Prins Florian was daar helemaal kapot van. Eerst zijn moeder gestorven, en nu ook zijn vader nog. En hij wilde helemaal geen koning worden! Hij was al met zoveel tegenzin prins!.. Maar tegenpruttelen hielp niet. Prins Florian was nu eenmaal van adel, hij had nu eenmaal blauw bloed in zijn aderen... en dus moest hij koning worden. Nog niet meteen, oké. Pas op zijn achttiende zou het echt zo ver zijn. En ondertussen zou die afschuwelijke allereerste minister Leonard zijn plaatsvervanger wezen...

"Ik heb al een paar ideetjes," grijnsde hij. "De belastingen, om maar iets te zeggen... Die moeten natuurlijk omhoog. Het wordt de hoogste tijd dat de gewone mensen beseffen dat ik al jaren onderbetaald ben! En wat me ook leuk lijkt, is een klein oorlogje. Met een buurlandje dat nog kleiner is dan het onze. Kwestie van een beetje uit te breiden. Maar Uwe Prinselijke Doorluchtigheid hoeft zich daar geen zorgen over te maken. Ik regel die dingen wel. En tegen de tijd dat u alles van mij mag overnemen, denkt u er al net over als ikzelf, u zult wel zien. Want ik ben van plan zo snel mogelijk met uw opvoeding tot koning te starten. Die begint trouwens al met de begrafenis van Zijne Majesteit uw Vader. Als u braaf bent, mag u mee en anders niet. Dan vertel ik de gewone mensen wel dat het allemaal een beetje te zwaar werd voor Zijne Prinselijke Doorluchtigheid. Maar ik zou natuurlijk ook het liefste van al hebben dat u mee kunt naar de begrafenis, zodat de gewone mensen al meteen kunnen zien dat u een waardige troonopvolger bent. Daarom is het nodig dat we zo vlug mogelijk met de eerste les beginnen."

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Wat zou die afschuwelijke allereerste minister Leonard die arme prins Florian nu zoal willen leren?

Wat doet een koning zoal? Waarmee houdt die zich bezig? En hoé doet hij dat?

Hoe zou een prins - een toekomstige koning dus - zich volgens Leonard moeten gedragen op de begrafenis van zijn vader? (Niet lachen, maar ook niet huilen, want dat is vies.)

Hoe toont een toekomstige koning - volgens Leonard - dat hij verdrietig is? (Door zo gevoelloos mogelijk te lijken.)

Hoe stapt een prins een kerkhof op? (Niet vergeten: prinsen lopen niet! Ze schrijden! En ze zijn zich volledig bewust van hun waardigheid.)

Nu gaan we met z'n allen even oefenen hoe een koning zich gedraagt: we schrijden, ons volledig bewust van onze waardigheid door de zaal (zelf voordoén!).

De job van koningen bestaat er vooral in overal en aan iedereen een handdruk te geven (hoe doen ze dat? alsof ze een koude vis geven), belangstellend te luisteren, geïnteresseerde vragen te stellen, minzaam te knikken en te wuiven naar de gewone mensen. We gaan dit nu ook eens oefenen (eerst zelf voordoén).

Voorlezend/vertellend:

Op de begrafenis van zijn vader was prins Florian heel erg verdrietig, dat zullen jullie wel snappen. Maar hij mocht zijn verdriet dus niet tonen van die afschuwelijke allereerste minister Leonard, want dat deden toekomstige koningen niet.

"Nu heb ik niemand meer," dacht Florian. "Niemand die om me geeft, want mamsie is dood en papsie is dood en was Annabel nu maar hier... Die zou me tenminste een béétje kunnen troosten. En dan zou ik me misschien ook wat minder eenzaam voelen."

Ze zouden samen naar de kikkerpoel kunnen gaan. Niet om een kikkerkoers te houden, natuurlijk, want dat paste niet op een dag als deze en Florian had daar ook helemaal geen zin in. Maar gewoon, om samen wat te wandelen met iemand die geen vervelende vragen stelde en aan wie hij toch alles kon vertellen. Iemand die hem snapte, kortom...

Florian liep in zijn eentje naar de kikkerpoel. Hij kon de kikkers al van ver horen kwaken. Sommige sprongen angstig weg als hij in de buurt kwam, andere bleven roerloos zitten op de waterlelies die daar dreven.

"Zouden kikkers soms ook verdriet hebben?" vroeg Florian zich af.

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Wat denken jullie daarvan?

Zouden dieren ook gevoelens kennen, net zoals mensen?

Als jullie denken van wel, welke gevoelens zouden dieren dan zoal hebben? En hoe tonen ze die?

Voorlezend/ vertellend:

Florian kon zich in ieder geval moeilijk voorstellen dat kikkers ook verdriet konden hebben. Angst, ja... Want ze sprongen bang weg als hij in de buurt kwam. Maar verdriet? Nee... Ze kwaakten er de hele dag lustig op los, namen lekker een duik, genoten van het zonnetje of sprongen vrolijk rond als ze hun kikkerpootjes even wilden strekken.

"Ik zou ook wel een kikker willen zijn," dacht Florian. "Kikkers kunnen de hele dag met hun vele vriendjes spelen bij de poel. Net zoals Annabel en ik dat vroeger deden...."

En toen...

"Florian!"

Wie was dat?

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Ja, wie zou dat kunnen zijn? Van wie was die stem? (Leonard!)

Voorlezend/vertellend:

Daar had je inderdaad die afschuwelijke allereerste minister weer! Opnieuw werd Florian bij de kikkerpoel betrappt door die lelijke Leonard!

"Ik wil dit niet!" tierde hij. "Uwe Prinselijke Doorluchtigheid mag uw nek nog niet breken! Ik ben verantwoordelijk voor u tot de dag dat u koning wordt! Als er u iets zou overkomen, zou het gewone volk razend zijn op mij! En ik heb het u toch al verboden hier bij de kikkerpoel te spelen? Weet u wat u bent? Een stout en ongehoorzaam koningskind, dat bent u! En weet u wat er met stoute en ongehoorzame koningskinderen gebeurt?"

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Weten jullie soms wat er met stoute en ongehoorzame koningskinderen gebeuren? Waarover hééft Leonard het nu? (Kinderen laten fantaseren.)

Voorlezend/vertellend:

Leonard sleurde Florian mee naar een koude kelder in het koninklijk paleis, en in het midden van die kelder stond een gigantische vogelkooi. Van goud, dat wel, maar toch een kooi, met tralies en al.

"Als u lastig blijft doen, stop ik Uwe Prinselijke Doorluchtigheid in die kooi!" riep Leonard uit.

"Ik wil niet in die kooi!" gilte Florian ontzet. "En ik wil geen koning worden ook! Ik wil kikker zijn!"

Even leek het of Leonard nogmaals in woede zou uitbarsten, maar toen begon hij plots te lachen. Zo: (LACHT) Nee, zo: (LACHT HARDER EN KWAADAARDIGER) Of, nu ik mij zo bezig hoor, eigenlijk klonk het eerder zo: (LACHT NOG HARDER EN NOG KWAADAARDIGER).

"Die is goed!" lachte Leonard. "Welke prins wil er zijn blauw bloed nu ruilen voor dat van een kikker? Omgekeerd ja, dat kan! Kikkers die prinses willen worden! Daar zijn al boeken over geschreven! Maar prinses die kikkers willen worden? Vergeet het maar, Uwe Prinselijke Doorluchtigheid! Want kikkers zijn vies! En kikkers kwaken de hele dag met zo'n stemmetje alsof ze nog een hele kikker in hun keel hebben ook! En kikkers hebben kikkerbillen! En ze worden geboren als dikkop! Zou u soms graag een dikkop zijn?"

"Ik wil geen dikkop zijn!" antwoordde Florian koppig. "Ik wil meteen kikker worden!"

Leonard gierde het nu uit van de pret. Zo: (LACHT) Nee, zo: (LACHT HARDER) Of eigenlijk klonk het eerder zo: (LACHT NOG HARDER)

"Dan zult u wel een kikker moeten vinden die u wil kussen!" lachte hij.

Florian keek die afschuwelijke allereerste minister verbaasd aan. Waarover had hij het nu?

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Hebben jullie daar soms een idee van?

(Kinderen met suggesties zo ver krijgen dat ze het sprookje vertellen van de Kikkerprins: een prins is omgetoverd in een kikker en een prinses moet hem helpen om weer prins te worden door hem een zoen te geven.)

Voorlezend/vertellend:

De kikker uit het sprookje wilde dus opnieuw een prins worden en moest daarom gekust worden door een prinses, en liefst nog een mooie ook. Als een prins nu kikker wilde worden, tsja, dan zou hij zich waarschijnlijk wel moeten laten kussen door... een kikker!

Die afschuwelijke allereerste minister Leonard vond dat zo'n afschuwelijk grappig idee dat hij alweer begon te schateren. Dat klonk ongeveer zo: (LACHT). Nee, dat klonk zo: (DE KINDEREN LATEN LACHEN ALS LEONARD). Maar nu ik jullie zo bezig hoor, eigenlijk klonk dat eerder zo: (DE KINDEREN LATEN LACHEN ALS LEONARD).

Florian stond er wat verdwaasd bij. "Moet ik mij nu echt laten kussen door een kikker?"

"Maar nee, natuurlijk niet, domme doorluchtigheid!" giechelde Leonard.

"Sprookjes zijn verzinsels. U moet trouwens geen kikker worden. U moet koning worden en tot het zo ver is..."

"O nee! Niet in die gouden kooi!" smeekte Florian. "Ik zal braaf zijn! Echt waar!"

"Goed," zei Leonard. "Ik geef je nog één kans... maar dan sluit ik Uwe Prinselijke Doorluchtigheid wel op in zijn Majesteitelijke slaapkamer."

Zo gezegd, zo gedaan. Die afschuwelijke allereerste minister Leonard sloot de arme prins Florian op in zijn kamer... maar wat vond Florian daar?

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Een brief tonen. Kinderen laten roepen wat dit is: "Een brief!"

Een brief, juist. En van wie zou die brief nu kunnen zijn?

Kinderen laten raden, eventueel hints geven: een mooie rond meisjesachtig handschrift, en de brief ruikt ook lekker - eventueel de afzender laten lezen door een meisje: "Annabel".

Een brief van Annabel, zeer juist. Maar voor wie zou die brief nu zijn?

Kinderen de brief tonen en de bestemming laten lezen: "Florian De Prins, Paleizenlaan 1, Hoofdstad."

Die brief is bestemd voor Florian De Prins, zeer erg juist! Mogen we een brief die niet voor ons bestemd is open maken en lezen?

Nee!... Tsja, dan is het verhaal hier gedaan, natuurlijk... (gaan zitten, armen gekruist).

Maar wacht... Want weet je, ik heb een idee... Misschien mogen we een brief die niet voor ons bestemd is toch wel lezen, als we daar maar een goeie reden voor hebben! Kunnen jullie me soms een beetje helpen en een goeie reden bedenken?

Kinderen goeie redenen laten bedenken om de brief te openen. Worden er geen gevonden, geef dan zelf een reden, genre: "Omdat we té nieuwsgierig zijn om hem dicht te laten!" - "Omdat ik anders niet verder kan met het verhaal en mijn tijd nog niet op is/ jullie weer les zouden krijgen."

De brief open maken en zelf in stilte lezen.

Spannend hé? Zou ik 'm nu even voorlezen? (Alle kinderen roepen "ja", maar jij schudt het hoofd.)

Nee, want ik heb nog een beter idee. 't Is een brief van Annabel, dus kan ik hem maar beter laten voorlezen door een meisje / de juf.

Meisje/Juf de brief laten voorlezen:

Lieve Florian,

Je zult je wel afvragen wat er van mama en mij geworden is, en waarom we zo ineens uit je leven verdwenen zijn. Dat is allemaal de schuld van die lelijke dikkop van een Leonard! Hij heeft mama ontslagen. We kregen zelfs niet eens meer de tijd om je een afscheidsbriefje te schrijven!

Mama houdt in de stad nu een eethuisje open. We missen je allebei heel erg, maar ik nog het ergste. Ik hoop dat je in je dooie eentje de kikkerkoers blijft lopen. Ik hoop ook dat die lelijke dikkop van een Leonard je niet klein krijgt. En ik hoop dat je papa je daarbij zal helpen, want hij is nu de enige op wie je nog kunt rekenen.

Groetjes en vele kusjes, ook van mama,

Annabel.

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Mooi briefje hé?

Vreemd briefje ook... Denken jullie dat ook niet?

Waarom is dit toch wel een vreemd briefje?

(Kinderen laten vertellen wat er zo vreemd is aan het briefje: Annabel lijkt niet te weten dat Florians vader dood is.)

Voorlezend/vertellend:

Ja, dat vond Florian ook wel vreemd, dat Annabel niet leek te weten dat zijn vader dood was. Maar misschien had Annabel het slechte nieuws nog niet gehoord toen ze deze brief schreef, dacht Florian.

Hoe dan ook, die avond lag hij in zijn bed te denken aan het sprookje van de kikker die prins wilde worden. Stom beest, dacht hij. Welke kikker zou er nu prins willen worden? Of zou het de kikker alleen maar te doen geweest zijn om de kus van de knappe prinses? Ook mogelijk, natuurlijk.

Stel je voor, dacht Florian toen, stel je nu eens voor dat sprookjes géén fantasieverhaaltjes zijn, maar dat ze écht kunnen gebeuren... Dat kikkers prinses kunnen worden en omgekeerd...

Florian sprong uit bed, nam pen en papier, en schreef dit briefje.

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Briefje tonen + een vrijwilliger vragen om het briefje voor te lezen (een jongen/de meester), maar wel op de toon van een prins die eigenlijk veel liever een gewone jongen zou zijn en nog het liefst van al een kikker zou wezen:

Beste eerlijke vinder van dit briefje,

Ik ben naar de kikkerpoel, in de hoop dat ik een kikker vind die me wil kussen. Als je me niet meer terugziet, wees dan niet verdrietig. Weet dan dat ik geworden ben wat ik zo graag wilde zijn: kikker!

Tot kwaaks,

Florian De Prins.

Voorlezend/vertellend:

Toen kroop prins Florian uit het raam van zijn kamer. Hij sloop de tuin in en daar... daar kon hij de kikkers al van ver horen kwaken bij de kikkerpoel...

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Ik heb een prins Florian en enkele andere vrijwilligers nodig, jongens zowel als meisjes...

Deze vrijwilligers - kikkers + jongens en meisjes die "PLONS!" moeten roepen - zullen nu het volgende tafereeltje illustreren:

Voorlezend/vertellend/ meespelend:

Bij de kikkerpoel zag prins Florian de kikkers onrustig rondspringen en hij hoorde ze kwaken dat het een lieve lust was...

Vreemd toch dat kikkers nooit zwijgen. Altijd lijken ze iets naar elkaar te roepen. Misschien waarschuwen ze elkaar wel:

"Kwaak, kijk daar! Een jonge snaak!" (KIKKERS LATEN ROEPEN)

"Je moet niet bang zijn," fluisterde prins Florian. "Ik kom alleen maar een zoentje stelen." (PRINS FLORIAN LATEN FLUISTEREN) En hij stapte resoluut naar een kikker toe, maar nog voor hij die bereikt had, was de kikker al met een PLONS in het water verdwenen. (PRINS FLORIAN EN DE KIKKER DIT LATEN SPELEN - ANDERE KIKKERS MOETEN ONRUSTIG BLIJVEN RONDSPRINGEN EN KWAKEN!)

"Een andere kikker dan maar," dacht prins Florian schokschouderend, en hij draaide zich om en stapte naar een ander kikkerexemplaar toe. Maar ook die kikker sprong meteen de poel in. En dat deed ook PLONS. (KINDEREN LATEN SPELEN)

"Het zal wel een kwestie van geduld zijn," zuchtte prins Florian, en hij ging heel rustig, heel plat op zijn buik liggen. "Ik mag de kikkers niet bang maken, dan komen ze wel vanzelf," dacht hij, en hij sloot zijn ogen. (KINDEREN LATEN SPELEN)

En ja hoor, na een tijdje kwam één zeer erg nieuwsgierig kikkertje naderbij... (KINDEREN LATEN SPELEN)

Prins Florian bleef roerloos liggen, maar ondertussen dacht hij wel: "Goed zo! Hier moet je zijn! Kom nog maar wat dichterbij!" - De kikker was nu vlak bij Florian... Twintig, misschien vijftwintig centimeter scheidden de kikker nog van de prins, die al zijn lippen tuitte... (KINDEREN LATEN SPELEN)

Florian boog zich heel voorzichtig wat voorover... en toen... en toen... hoorden alle kikkers plotseling een geweldige PLONS, nee, nog veel geweldiger: (PLONS!), nee, nog geweldiger: (PLONS!!!) dat alle kikkers plotseling in koor begonnen te kwaken (KWAKEN), dat alle kikkers plotseling in koor erg hard begonnen te kwaken (HARDER KWAKEN), dat alle kikkers plotseling in koor oorverdovend hard begonnen te kwaken (HEEL HARD KWAKEN).

Voorlezend/vertellend:

En dat is dan het einde van mijn verhaal.

Of toch niet? Nee, nog niet helemaal. Want die afschuwelijke allereerste minister Leonard was natuurlijk in alle staten toen hij vernam dat prins Florian spoorloos verdwenen was. Toen hij het briefje van Florian op zijn kamer vond, snapte hij ook meteen wat er aan de hand moest zijn. Hij liet al het water uit de kikkerpoel pompen, maar prins Florian werd niet gevonden. Wat was er hem overkomen? Hij zou toch niet echt een kikker geworden zijn?

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

De kikkers zaten ondertussen heel hard en protesterend te kwaken, daar bij de lege kikkerpoel, omdat Leonard al het water uit hun poel had laten pompen.

Kikkers laten kwaken.

"Kop dicht!" brulde Leonard, zo hard hij kon.

Als ze niet zwijgen, opnieuw brullen: "Kop dicht!" - Als ze wel zwijgen, ze in je rol van verteller toespreken dat ze rustig mogen blijven doorkwaken en zich niks moeten aantrekken van Leonard - kikkers kwaken immers altijd en trekken zich helemaal niks aan van allereerste ministers, dat is heel normaal voor kikkers - op die manier tot een "spreekkoor" komen waarbij de kikkers kwaken: "kwaak!" en de verteller die Leonard nu speelt, telkens roept: "Kop dicht!" - altijd sneller; "Leonard" lijkt ondertussen ook compleet waanzinnig te worden.

Voorlezend/vertellend:

Leonard werd er na een tijdje zowat stapelgek van.

"Is het dan echt mogelijk?" vroeg hij zich af. "Kunnen mensen dan echt kikkers worden?"

Hij had de voetsporen van Florian gevolgd tot bij de kikkerpoel, en daar waren ze plotseling verdwenen. En hij had dat briefje van Florian gevonden. "Tot kwaaks!" schreef de prins. Het klonk net of Florian hem uitlachte. En had de prins nu gekwaakt of niet?

Tsja, àl die kikkers hadden daar zitten kwaken natuurlijk. En of Leonard daar nu mocht uit afleiden dat prins Florian een kikker was geworden, dat wist hij ook niet. Maar de vraag bleef: als de prins geen kikker was geworden, waar was hij dan gebleven? En dat al die kikkers daar vrolijk hadden lopen kwaken, dat was nou net ook het grote probleem van Leonard, want wie van hen was dan prins Florian?

Uiteindelijk zag die afschuwelijke allereerste minister maar één oplossing meer: al de kikkers van de kikkerpoel moesten gevangen worden, geen enkele mocht ontsnappen. Daarna moesten alle kikkers naar zijn kamer gebracht worden en daar... zou Leonard ze allemaal kussen, stuk voor stuk, één na één en dag na dag, tot Florian besloot om weer prins te worden.

Er zat echt niets anders op, want ooit zou de dag komen dat Leonard de nieuwe koning moest tonen aan zijn onderdanen, en dan kan hij toch niet met een kikker op de proppen komen? Niemand zou geloven dat de prins een kikker was geworden, en de gewone mensen zouden de allereerste minister misschien wel levend villen, want hij was verantwoordelijk geweest voor het welzijn van de toekomstige koning!

Spelend + de kinderen laten antwoorden/reageren:

Hoe denken jullie nu dat dit sprookje zou afgelopen zijn?

(Kinderen laten fantaseren. Dan:)

Nee hoor... Het einde van dit verhaal, dat gaat zo:

Voorlezend/vertellend:

Toen Annabel vernam dat Florians vader overleden was ten gevolge van een vliegtuigongeval, vond ze dat bijna even erg als Florian zelf.

"We moeten hem gaan bezoeken," zei ze tegen haar moeder. "Op een moeilijk moment als dit heb je nu eenmaal echte vrienden nodig."

Dat vond haar moeder ook. Ze besloten in het geheim naar het paleis te gaan, en bij nacht, zodat ze niet oog in oog zouden komen te staan met die afschuwelijke allereerste minister Leonard. Omdat de hoofdingang van het paleis bewaakt werd, probeerden ze het via de tuin. En op het moment dat ze de kikkerpoel passeerden, hoorden ze daar een grote...

PLONS!!!

Bijna tegelijkertijd weerklonk er een enorm...

GEKWAAK

Annabel en haar moeder keken elkaar geschrokken aan. In het maanlicht zagen ze...

"Florian!" riep Annabel uit. "Florian is in het water van de kikkerpoel gevallen! En hij is een prins! En prinsen kunnen niet zwemmen!"

Dus sprong Annabel achter hem aan, want zij was maar een gewoon meisje, en gewone meisjes kunnen wel zwemmen. Er klonk dus opnieuw een grote...

PLONS!!!

... gevolgd door een enorm...

Hoe dit afloopt.... !?